

V PREMIKU

Kristina Kočan

drugebesede
|||

otherwords
|||

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

V PREMIKU

selitve

s črnih debel topolov
se je odselilo rumeno
listje naselilo je
ptice selivke smo
iz pokrajin iz ljudi
iz samih sebe pot
je edino zatočišče
je selitev vedno
res obljuba za
povratak nas reši
odhod že pred
odhodom med
spanjem in
budnostjo
pod nami
cvetejo reke
v barvi listja
zamolklo sonce
nas greje
spomin na težo
trstnice v dlani
ali pa murna

pribe

tam daleč leži morje
širno zrcalno pribežališče
tam daleč od nasipa
na katerem stojimo
jambori v iskanju
peres vleče veter
na komaj vidne otoke
ob katerem šepetamo
pesmi v neznanih jezikih
drug drugemu na uho
nad katerim se lovijo
obalne ptice mraza
mokrišč nizkih trav
odvisne od mesečinskih
noči polnih žuželčjih
rovov zveste stalnima
sopotnikoma vetru in smrti
v mističnem kriku
domotožje pritiska globlje
zdaj v meglo zdaj v trave
zdaj v valove zdaj
v mirno morje
leži tukaj blizu
za bežen pogled
na sijočezeleno

s telesom z grlom
s črnim očesom
kot s kompasom
proti toploti

Tijger

vsak v objemu nikogar
breme v tonah šepet
v ušesu nikogar v temo
strmeče oči v daljavi
žužnjanje ženskih
glasov kako zveni
voda oceana v brezvetrju
temna je ali pa azurna
voda Hudsona hladna
igla proti severu les
v prasketu vsa teža
v ognju mrtvi dež
v sneg potem led nato
kosti ostajajo blizu
divji purani
trepetlikajo zvezde so
nekje v upanju da se
zjasni da se preživi
še ena zima

Leeuw

zapustiti zavetje jutranje maše
rdečeopečnate cerkve odzven
neslišnih glasov s kora zapluti
v blatno morje iz katerega so
še včeraj vlekli slanike za
večerjo preživeti stare razbitine
pred pravim izplutjem z zvezdami
tropov na premcu poper čaka
ostrina na otokih začimb Bengalija
divježareči kalejdoskop tkanin
ognjič omamlja bežen spomin
na dom le v rjavini Gangesa
cimet kože tople prsi kletka
z levom odprta

Meduza

lesketavi košček zemlje
prostrana plaža kot platina
daleč je do morja
od sipin bosa naokoli
je kar imenujemo

lepota je prostolebdeča
meduza premik z utripi
v nizkih vodah čaka
da naraste s plimo
da jo ponese s tokom
divja prosojna plesalka
ena ob drugo in ob vodo
z mehкими trki
da nese čim dlje
blage vonjave v vetrovih
brez čara v ujetosti
v krasoti ki pomirja
kot zver v kletki kot metulj
za steklom kar se ujame
v njene lase jo uniči
v tihoti morja tihotapna
v odsevu oblaka osočnik
v nežnem razcvetu

Skier

sandali v dlaneh stopala
se vdajajo sipinam v krogih
preletavajo vodne ptice veter
rahlja klobčič misli vrtinči
ustavlja leteče v zraku sunek
preglaša v pozabljeni melodiji

se naslanjamo v ljubezen
za trenutek skvotamo
drug z drugim izgubljeni
otok če ne kar fantomski
je galeja ki stoletja pluje
proti jugu in proti vzhodu
njena jambora svetilnika
njegove trave božališča
za utrujene in trpke
školjkarice namakajo
kljune v muljasto dno
kjer bibavica razkrije
skrivnostni živelj da
postanejo spet pobožne
v večerni sivi luči